

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. Перник, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ
Членове: МАРИЯ В. МИЛУШЕВА
Диана Мл. Матеева

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ В. МИЛУШЕВА Въззивно
гражданско дело № 20231700500074 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 260194/04.10.2022 г., постановено по гр. д. № 1927/2021 г. по описа на Районен съд – гр. Перник, родителските права по отношение на децата З. Е. И., с ЕГН: ***** и Т. Е. И., с ЕГН: *****, са предоставени на бащата Е. С. И., с ЕГН: *****, с адрес: ***, и е определено местоживее на децата при бащата на посочения адрес. С решението е определен и режим на срещи майката М. Т. С. с ЕГН: *****, с децата, а именно: майката има право да взема при себе си децата с преспиване всяка първа и трета седмица от месеца от 17:00 ч. на петъчния ден от съответната седмица до 18:00 ч. на неделния ден на седмицата, както и да има право да взема при себе си децата с преспиване за 40 дни през периода от края на учебната година до началото на следващата учебна година, като четиридесетдневния период да не съвпада с платения годишен отпуск на бащата; за официалните празници по чл. 154, ал. 1 от Кодекса на труда, а именно 3-ти Март; 6-ти Май; 6-ти Септември; 1 -ви Ноември майката има право да взема децата при себе си от 09.00 часа до 17.00 часа. Ако съответния празник се пада в Събота или Неделя и се прилага чл. 154. ал. 2 от КТ вземането да е с преспиване от 09,00 часа на празничния ден до 17,00 часа на последния неприсъствен работен ден, както и има право да взема при себе си децата с преспиване за коледните, новогодишните и великденските празници на всяка нечетна календарна година от 9,00 часа на първия празничен ден до 17,00 часа на последния, както и има право да взема двете деца за рождения ден на всяко дете през всяка

нечетна година за времето от края на учебните занятия до 20.00 часа. Ако рождената дата се пада в почивен ден - от 09.00 до 20,00 часа. Когато рождената дата и денят следващ рождения ден се падат почивни дни вземането да е с преспиване от 09,00 часа на рождената дата до 18.00 часа на следващият ден. Също така майката има право да взема и двете деца с преспиване през цялата пролетна ваканция (определена със заповедта по чл. 104 от Закона за предучилищното и училищно образование) на всяка учебна година, чието начало е в четна календарна година, а когато учебната година започва през нечетна календарна година майката има право да взема децата през зимната ваканция (определена със заповедта по чл. 104 от Закона за предучилищното и училищно образование).

Със същото решение М. Т. С. е осъдена да заплаща на децата си З. Е. И., с ЕГН: ***** и Т. Е. И., с ЕГН *****, чрез техния баща Е. С. И., месечна издръжка в размер на 177.50 лева, на всяко едно от децата по отделно, считано от 20.04.2021г., заедно със законната лихва, върху всяка просрочена вноска, до настъпване на обстоятелства изменящи или прекратяващи това задължение. За разликата до пълния предявен размер от 180.00 лева месечно искът е отхвърлен като неоснователен. В тежест на М. С. са възложени разноските в производството на основание чл.78 ГПК.

В законоустановеният срок по чл.259, ал.1 ГПК, ответникът М. Т. С. е депозирала въззивни жалби срещу така постановеното решение.

В жалба си М. С., чрез адв. Е. Ф., обжалва изцяло решението, като счита същото за неправилно, незаконосъобразно и постановено в противоречие с материалните и процесуални норми. Възражава, че по отношение на родителските права има влязло в сила решение по гр.д.№4394/2019 г. по описа на ВКС, което не е било приведено в изпълнение поради противоправното поведение на бащата. Поради това намира за неправилно и изведено от противоправното поведение на бащата твърдението, че децата желаят да останат при бащата, тъй като и до момента живеят при него. Възражава се още, че макар съдът да е определил режим на срещи на майката с децата, то същият не би могъл да бъде изпълняван заради недобросъвестното отношение на бащата. Въз основа на подробно изложените доводи се иска отмяна на постановеното решение и отхвърляне на иска за предоставяне на родителските права спрямо децата на баща им Е. И.. Направено е искане за служебно да бъдат изискани преписи от Решение № 718/26.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 2368/2022 г. по описа на Районен съд - Перник; Присъда по НЧХД № 1895/2021 г. по описа на Районен съд – Перник.

В същия срок, жалбоподателката М. С. е депозирала още една въззивна жалба, лично и чрез адв. У., като отново оспорва Решение № 260194/04.10.2022 г., постановено по гр.д.№ 1927/2021 г. на Пернишки районен съд в цялост. В просторно изложение, процесуалният представител на жалбоподателката твърди, че решението е недопустимо и неправилно. На първо място посочва, че съдът е бил сезиран с нередовна искова молба, като пороците ѝ не са били отстранени. На следващо място твърди, че решението е неправилно, тъй като е постановено при нарушаване на съдопроизводствените правила като е обосновал решението си въз основан на съдебно-психологическата експертиза, която жалбоподателката намира за негодна, като излага подробни доводи в подкрепа на това. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно не се е съобразил с постановеното Решение № 98/24.08.2020 г. по гр.д.№4394/2019 г.

по описа на ВКС, IV, ГО при решаването на спора за родителските права. С въззивната жалба са направени доказателствени искания, а именно: 1) Окръжен съд – Перник да не приема извършената в хода на първоинстанционното производство повторна психологическа експертиза; 2) да бъде допусната повторна психологическа експертиза, която да отговори на въпросите, поставени на първоначалната и повторна СПЕ пред ПРС; 3) да бъде допусната повторна или в условията на евентуалност допълнителна психологическа експертиза, която да отговори на допълнителни въпроси, формулирани в жалбата.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна Е. И., чрез адв. Ж. Ж., е изразил становище по жалбата. Възражава, че не са налице твърдените пороци на първоинстанционното решение, а същото е правилно и постановено съобразно процесуалните разпоредби. В отговор на релевираните възражения се излагат доводи в подкрепа на решаващите изводи на съда, като се възражава, че основанието съдът да измени упражняването на родителските права, като предостави същите на бащата, не е неизпълнение на влязло в сила съдебно решение. Въззиваемият намира за неверни твърденията, обективирани във въззивните жалби, че настройва децата срещу майка им и укрива същите, за да не осъществят среща с нея. В заключение посочва, че фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд чрез проведените разпити на свидетели, назначените и изслушани съдебно-психологични експертизи, приетите социални доклади, изготвени от Дирекция „Социално подпомагане“, както и останалите писмени доказателства, събрани в хода на производството. Възражават срещу направените доказателствени искания от страна на жалбоподателката, като считат същите за недопустими с оглед етапа на производството, алтернативно- неотнормирани към предмета на спора.

В съдебно заседание, въззивния жалбоподател М. С. се явява лично и чрез пълномощника си адв. А. У. пледира за уважаване на въззивната жалба, респ. отмяна на първоинстанционното решение. Акцентира на обстоятелството, че и при постановяване на процесното решение на ВКС при децата се е забелязвало нежелание да ходят при майка си, но въпреки това ВКС е постановил решението си. Счита, че и при постановяване на съдебния акт от страна на ВКС, и понастоящем, майката умишлено е поставена в ситуацията в продължение на години да не може да вижда децата си, поради което се е достигнало и до настоящата ситуация. В становище, представено в срока по чл. 149, ал. 3 ГПК, представителя на жалбоподателката е представил допълнителни, подробни съображения за недопустимост и неоснователност на предявения иск. Досежно недопустимостта на предявения иск, жалбоподателят сочи, че в случая не са налице нови обстоятелства, каквото е изискването на чл. 59 ал. 9 от СК. Счита, че обстоятелствата, за които са изложени твърдения в исковата молба, не биха могли да се квалифицират като „нови“ по смисъла на закона, което от своя страна сочи на недопустимост на предявения иск. Относно неоснователността на предявените искови претенции, се излагат подробни и изчерпателни съображения.

Въззиваемата страна – Е. С. И., в съдебно заседание се явява лично, представлявайки се от пълномощника адв. Ж. Г. Ж.. В хода на устните състезания, адв. Ж. Ж. пледира за отхвърляне на въззивната жалба като неоснователна, съответно потвърждаване на първоинстанционното решение. В представена в срок писмена защита същия излага подробни съображения за становището си, като счита, че всички събрани в хода на първоинстанционното производство доказателства доказват

родителския капацитет на бащата за сметка на въззивницата. Акцентираща на обстоятелството, че децата са изцяло социализирани на територията на ***, като и двете посещават учебно заведение в града, а и приятелите им са в ***. Същевременно, баща им им осигурява всички необходими условия за тяхното отглеждане – както на битово, така и на емоционално и интелектуално ниво, като децата посещават и извънучебни занимания, чието заплащане и организиране е изцяло осъществено от бащата. Обръща внимание и на установеното в хода на първоинстанционното производство обстоятелство, че дори и държавния съдебен изпълнител е отказал да изпълни принудително предаване на децата, поради наличието на психологическа оценка, че не е в техен интерес да бъдат предавани на майката, въпреки решението на ВКС. Позицията се и на експертните заключения, приети пред първата инстанция.

И двете страни претендират разноски.

Пернишки окръжен съд, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в срока по [чл. 259 от ГПК](#), изхожда от легитимирано лице – ответник, останал недоволен от обжалвания съдебен акт, откъм съдържание е редовна, поради което и се явява допустима.

Съгласно нормата на [чл. 269 от ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно само по въпроса относно валидността и допустимостта в обжалваната част на постановеното решение. Правилността на решението се проверява с оглед наведените доводи във въззивната жалба.

По отношение на валидността и допустимостта на постановеното решение, съдът намира, че същото е постановено от родово и местно компетентен съд, по иск, който му е подсъден, произнесъл се е в законен състав и в рамките на изложените фактически твърдения и е дал търсената защита. Предявеният пред първоинстанционния съд иск е и допустим, като настоящия съдебен състав не споделя доводите на жалбоподателя в тази насока. Съгласно чл.59, ал.9 от СК, съдът по молба на единият от родителите, по искане на дирекция “Социално подпомагане” или служебно може да измени постановените по-рано мерки относно родителските права и да определи нови, ако обстоятелствата, при които са определени те се изменят. В Постановление №1 от 12.11.1974 г. на Пленума на ВС е обобщено, че изменение на мерките относно упражняване на родителските права се допуска при наличието на четири групи обстоятелства: влошаване на условията при родителя, където детето живее, или подобряване на условията при другия родител; при невъзможност на родителя, при когото детето живее, да упражнява родителските права; загубване на родителския авторитет и фактическа невъзможност на родителя, при когото детето живее, да се справи с лоши прояви на детето, а другият родител да е в състояние да повлияе положително; повторно встъпване в нов брак. Обстоятелствата, които следва да се имат предвид от съда при искане за изменение на мерките относно родителските права и обстоятелствата, които следва да се вземат предвид при първоначалното им определяне са посочени в Постановление № 1 от 12.11.1974 г. по гр.д.№ 3/1974 г. на Пленума на ВС, което обобщава съдебната практика по предоставяне упражняването на родителските права и определяне личните отношения между децата и родителите при развод, в случая раздяла, и относно обстоятелствата, които следва да се имат

предвид от съда както при първоначалното определяне на мерки относно упражняването на родителските права, така и при искане за тяхното изменение. При предоставяне упражняването на родителските права спрямо децата на единия родител следва да се имат предвид преди всичко интересите на детето, преценени с оглед и на родителските качества, полагане на грижи и умения за възпитание, подпомагане и подготовка за придобиване на знания, трудови навици и др., морални качества на родителя, социално обкръжение и битови условия, възраст и пол на децата, привързаност между деца и родители и между децата, помощ на трети лица и др., а изменени обстоятелства по смисъла на чл.59, ал.9 от СК са както новите обстоятелства, които влошават положението на детето при родителя, при когото то е оставено за отглеждане и възпитание, така и обстоятелствата, с които би се подобрило положението му при ново разрешение. Настоящия съдебен състав намира, че в настоящия случай е налице втората предпоставка. В исковата молба се излагат твърдения за промяна на поведението на децата, в резултат на влошените взаимоотношения между родителите им, в това число и във връзка с неизпълнение на съдебното решение на върховната инстанция. Излагат се твърдения за изживян на *** психологически стрес от страна на малолетната Т. Е. И., в резултат на насилствен опит на майката да отведе детето в ***. **Т.е. излагат се обстоятелства, които засягат интереса на децата по начин, който да би могъл да рефлектира непосредствено върху тяхното здраве (психично и емоционално).** Именно поради изложените в исковата молба твърдения, настоящия съдебен състав намира, че е изпълнена втората посочена по-горе предпоставка, а именно: би могло да се подобри положението на децата при ново разрешаване на спора, свързан с упражняването на родителските права от страна на родителите им.

За да се произнесе, Пернишкият окръжен съд приема за установено от фактическа страна следното:

Настоящият съд споделя подробно установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото, поради което не намира за необходимо да преповтаря тези изводи. Първостепенният съд е изложил подробни мотиви, в които е анализирал събраните доказателства и е посочил защо е приел, че бащата е по-пригодният родител, който да упражнява родителските права над ненавършилите пълнолетие деца, родени по време на съвместното съжителство на родителите им. Въззивният съд споделя мотивите на първоинстанционния съд и по силата на чл. 272 ГПК препраща към мотивите на Районен съд - гр. Перник, като по този начин те стават част от правните съждения в настоящия съдебен акт.

Не е спорно и пред въззивната инстанция, че страните са родители на двете деца, както и че същите не живеят заедно. Не се спори и обстоятелството, че с Решение № 98/24.08.2020г., постановено по к. гр. д. № 4394/2019г. по описа на ВКС, IV ГО (прието като доказателство по делото), упражняването на родителските права е предоставено на майката М. Т. С., като е определил и местоживеенето на децата при нея. На бащата Е. С. И. е определен режим на лични контакти с детето и е осъден да заплаща ежесечна издръжка на децата си. Тези обстоятелства се установяват и от приетите по делото писмени доказателства, в това число: Удостоверение за раждане на името на З. Е. И. (дубликат) и Удостоверение за раждане на името на Т. Е. И. (дубликат), и двете представени в заверени копия.

По делото са събрани гласни доказателства, посредством разпитите на свидетелите В.Ц.А., К.Р.Ш., Е. А.Б. и Т.М.С..

В разпита си, свидетелката В.Ц.А. е посочила, че откакто са се родили, децата живеят в дома на бащата, където са и понастоящем. Посочила е, че за децата се грижи основно баща им, като му помага и бабата по бащина линия. Бащата купува дрехи, храна и подsigурява всичко, от което имат нужда. Заявява, че децата са обгрижени много добре, задоволени са, водени са на разходки, на развлечения, рождените дни им се празнуват. Свидетелката е заявила, че „малката“ е споделяла с нея, че много не иска да говори с майка си, защото майка ѝ по телефона казвала за баба ѝ цинични думи, но се срамува да ги каже. Веднъж, обаче, ѝ ги казала – „Баба ти е ***“. Св. А. е заявила още, че Т. ѝ е казвала, че не иска да ходи при майка си, но не е обяснявала защо. Заявява, че бащата постоянно насърчава децата да се обаждат на майка си, но те заявявали, че „Когато майка ми започва да говори глупости, аз не искам да говоря“.

Свидетелят К.Р.Ш. е заявил в разпита си, че двете деца се отглеждат от бащата, който се грижи за тях с помощта на майка му, която живее в отделна къща близо до тях. Заявява, че вижда положителна промяна в децата и най-вече по отношение на това как изглеждат те физически и психически – доста по-контактни са, по-общителни, обикновено са в добро настроение, добре облечени, с добри прически, изглеждат добре. Заявява, че преди не са изглеждали така, като за пример посочва зъбите, особено на Т., както и раздърпаните им дрехи. Свидетелства за това, че децата поддържат връзка с майката по телефона, като общуват по стандартен начин – задават си въпроси и си отговарят. Счита, че в разговорите се споделят неща, които, според него, не се споделят между родител и дете, като неприятни епитети по отношение на единия от родителите. Според него майката споделя с децата неща за бащата, които са неприемливи в разговор между майка и деца – къде са му парите, че ще се палят къщи, ще се палят с кибрити, като заявява, че е присъствал лично на този разговор и е чул казаното от майката. Свидетелят заявява още, че откакто страните са разделени, не е виждал майката на децата да идва в ***, в дома на бащата. Сочи, че преди раздялата прическата на Т. е била странна – много късо подстригана и не се различавало дали детето е момче или момиче, зъбите ѝ били развалени, а облеклото ѝ включвало раздърпан пуловер. Отбелязва, че сега не е така, като зъбите на Т. не са развалени, което се вижда, когато детето се усмихне.

Разпитана, свидетелката Е. А.Б. е заявила, че децата не са при майка си в ***, тъй като се вземат насилствено от майката и са при бащата. Поради това майката многократно чрез различни институции се е опитвала да изпълни съдебното решение. Известно ѝ е, че майката не е виждала децата си повече от една година, като контактува с тях през мобилни устройства. Сочи, че майката е идвала до *** и до училището, където се обучават децата, но безуспешно, тъй като насилствено ѝ е отказано децата да бъдат с нея. Заявява, че майката не е приета в семейството на Е., не е допускана да се срещне там с децата от Е. и от майка му и брат му. Свидетелката уточнява, че всичко, за което свидетелства, ѝ е споделяно от самата М. С..

Свидетелят Т.М.С. – баща на майката М. С., заявява, че веднага щом М. е излязла от болницата в *** е отишла да живее в неговия дом, което се е случило преди около 3 години и половина. Заявява, че през последната година, откакто е излязло решението на ВКС, Т. не е идвала в *** и според него просто някой казва на децата, че

като дойдат в ***, вече няма да могат да се върнат в ***. Заявява, че за да се изпълни решението на ВКС първо било отправено писмено предложение към бащата Е., но след като той не изпълнил това, се обърнали към адвокат, за да може по законен ред да го накарат да изпълни решението на съда. Свидетелства, че в края на м. Юни от Отдел „Закрила на детето“ са им казали, че бащата Е. И. се е съгласил да предаде децата доброволно. Когато отишли, майката и децата влезли в една стая, а бащата останал да чака в коридора, пред вратата на стаята, в която били децата и майка им. След известно време децата се били успокоили и тръгнали да излизат с майката, която ги водела за ръце, но щом видели баща си се зарадвали и го прегърнали. Той започнал да пита „Питахте ли децата дали искат да ходят на ***, те не искат да ходят на ****“, при което служителите от отдел „Закрила на детето“ отговорили, че това не е така и би следвало да се изпълни съдебното решение. Бащата, обаче, взел децата и си заминал. Свидетелят уточнява, че след този случай с М. С. не са ходили да търсят децата директно в дома на баща им Е., но са ходили веднъж в училището, където учат. Тогава на училище била само Т., като на място пристигнали служители на Отдел „Закрила на детето“ и полиция. Пристигнал и бащата Е., който, обаче, не насърчил детето да тръгне с майка си. Свидетелят сочи, че майката поддържа контакт с децата по телефона и чрез таблет, като се чуват почти всеки ден. Соци, че за последната година и половина са идвали 4-5 пъти до *** за провеждане на срещи между М. и Е. в Отдел „Закрила на детето“. На тези срещи чул, че децата не искат да ходят в ***.

По делото е прието заверено копие на Постановление на ДСИ при РС – Перник от 01.12.2020г., от което се установява, че съдебният изпълнител е отказал да осъществи принудително изпълнение по предаване на малолетните З. и Т. И. от техния баща Е. И. на майката М. С.. В мотивите си, съдебният изпълнител е посочил, че независимо от правното положение, което е създал постановения съдебен акт и издадения изпълнителен лист, на който съдебният изпълнител следва да се подчини, то предвид специалните норми на СК, Закона за закрила на детето и съдебната практика, водещ при всеки съдебен процес е единствено интересът на детето. Поради това и с оглед представения пред ДСИ социален доклад, сочещ, че принудителното предаване на децата ще се отрази негативно върху емоционалното им състояние, съдебният изпълнител е постановил акта си.

Изслушан пред районния съд, социалния работник от Д „СП“ – *** е заявил, че от това, което е наблюдавала е, че децата в *** се чувстват много добре.

От приетия по делото социален доклад изх. № *** (л. 323) се установява, че взаимоотношенията между родителите на децата са силно влошени. Установява се и че бащата не изпълнява постановеното съдебно решение, поради което майката е търсила съдействие от различни институции, включително и ДСИ. Относно срещата между майката и детето Т. И. е отразено, че на *** е проведена среща между Т. и майката М. С. в учебното заведение, което детето посещава. Срещата се е осъществила в кабинета на педагогическия съветник в учебното заведение, като детето било изненадано от появата на майката и първоначално се зарадвало да я види. След кратък разговор между двете, детето видимо се притеснило, разплакало се и отказало да тръгне с майка си. Въпреки уверенията, детето не променило мнението си. През цялото време търсело и питало къде е баща му и кога ще дойде да я вземе. От страна на майката се е проявила нетърпимост и заставяне детето да тръгне с нея, без да я приласкае и да я успокои. М. С. непрекъснато повтаряла, че Т. е длъжна да изпълни съдебното решение

и отричала детето да е притеснено. В мига, в който бащата пристигнал и малолетната Т. го забелязала, се разплакала отново. Баща ѝ я прегърнал, а детето отново отказало да тръгне с майка си. Бащата Е. И. хванал детето за ръката, като пречил на майката да се доближи до нея. Поведението на двамата родители било видимо демонстративно, като между тях е възникнал пореден конфликт, в хода на който си разменили обидни реплики и отказали провеждането на спокоен разговор. Въпреки убеждаването от страна на присъстващите социални работници, педагози и полицаи, родителите не променили тона на разговора, като нито един от двамата не се опитал да прекрати разговора в присъствието на детето. Отражено е, че бащата Е. И. е отправял думи като „няма ли да я попитате“, „тя не иска майка си“, „аз няма да принудя детето си да тръгне с нея“. Задавал провокиращи въпроси, насочващи към отказ, което затвърдило създаденото впечатление, че той манипулира двете си деца и умишлено възпрепятства изпълнението на съдебното решение. Майката М. С. проявила словесна агресия спрямо присъстващите, като непрекъснато повтаряла, че има действащо съдебно решение, което трябва да се изпълни. Отправяла непрекъснати обвинения, че детето се отвлича и че представителите на институциите са длъжни да ѝ предадат детето, независимо от неговото желание. Според майката, малолетната Т. е длъжна да тръгне с нея „защото така пише в съдебното решение“. По време на цялата среща майката се позовавала на документи, като не проявила загриженост към дъщеря си, не направила опит да я успокои и спокойно да ѝ обясни защо е дошла и да разбере причините, поради които детето не желае да тръгне с нея. Досежно желанията на децата, свързани с местоживеенето им, в социалния доклад е отразено, че същите многократно в процеса на провежданата социална работа са заявявали, че желаят да останат да живеят при баща си в ***.

Изслушани пред съда, децата Т. и З. И. са заявили, че имат приятели и им харесва да ходят на училище. Когато не са на училище, излизат и играят с деца от махалата, които не са от техните класове. Детето З. е заявило, че преди 2 години е ходил да се види с майка си и не му е харесало. Заявило е, че майка им не им дава да виждат баща си, когато излизат навън. Когато той идвал там, те ги затваряли и не им давали да го виждат. Оттогава не е ходил при майка си. Детето е заявило, че ако им дават да виждат баща си, искат да ходят да виждат и майка си. Заявило е и, че двамата със сестра му много държат сами да решават при кой да живеят, като нямали нищо против да виждат и двамата. Детето Т. е заявило, че един път като е била при майка си е било добре. И двете деца са заявили, че и в ***, и в *** няма нищо, което да ги притеснява.

От заключението на изслушаната пред първоинстанционния съд съдебно-психологическа експертиза се установява, че майката М. С. теоретично е запозната с нуждите на децата и възрастовите им потребности. Недостатъчно добре, обаче, оценява емоционалните потребности на децата и тяхното психическо състояние, както и че не трябва децата да се въвеждат в конфликта на родителите. Майката показва добри познания относно хранене, обличане и дневен режим, като би могла да стимулира отношение към физическа активност на децата. Установява се, че майката живее в двустайно жилище, заедно със своите родители, които са пенсионери, но работят и я подкрепят морално и финансово. От месец *** *** М. С. е безработна, регистрирана е в Бюрото по труда и по нейни думи очаква добро обезщетение до м. ***. Не смята да започва работа, като желае да посвети времето си на децата – да им помага в училище

и за по-лесната адаптация. В обстоятелствената част на изслушаната експертиза е отразено, че на 25.03.2022г. е проведена среща между майката М. С. и децата Т. и З. И.. Първата среща на майката с дъщерята Т. била много емоционална, като детето се е зарадвало да види майка си. Подарила ѝ подготвен от нея подарък за осми март – нарисувано сърчице. Гушкала се и се галела с майка си. Т. упрекнала майка си, че не е дошла да я види след делото на 8-ми март, като ѝ казала, че ѝ е било много мъчно и е плакала. Баща ѝ бил помолил учителката да я пусне по-рано от училище, за да се срещне с майката. М. С. отговорила, че било много студено и не е могла да изчака един час. Детето попитало защо не са се качили в колата на дядо ѝ Т., но майката казала, че колата е стара и е студено в нея. По време на срещата, детето Т. категорично изразила мнението си, че ѝ е неприятно, когато майката говори „лоши думи“ за баща ѝ и баба ѝ. Детето показало на вещото лице чрез мобилния си телефон неща, които майка ѝ и е писала. Вещото лице е отразило, че това много травмира и двете лица. От отразеното в разглежданата експертиза се установява още, че срещата между майката и детето З. е преминала по-сдържано. Детето е било приготвило саморъчно направена картичка за 8-ми март и също упрекнало майка си, че не е дошла да ги види след делото на 8-ми март. Децата са я очаквали и са се разстроили от това, че тя не ги е изчакала. З. е бил по-лаконичен в отговорите си, като е споделил, че си играе с приятелите и съучениците си. В *** имал само един приятел. Харесвало му да ходи с майката на „***“. Би искал да живее в ***. От съдебнопсихологическата експертиза се установява още, че майката се очертава като интровертен тип, характеризираща се със сериозност в поведението, потиснатост и регидност. Разчита на помощта на родителите си. Не е амбициозна. Има изразна вербална агресия. Реактивната агресивност е в средни стойности. Останалите скали - невротичност, спонтанна агресивност, депресивност, раздразнителност, общителност, уравновесеност, свенливост и откритост, са в нормални средни стойности, което означава, че адекватно реагира в житейски ситуации.

От приетата по делото съдебнопсихологична експертиза, направена на бащата Е. И. и децата му, се установява, че същия е загрижен както за физическото, така и за психическото и емоционално състояние на децата. Всячески се опитва да не ги въвлеча в междуличностния конфликт с майката, но понякога и двамата родители допускат възможността децата да стават свидетели на техните конфликти. Установява се, че възпитанието и обучението са приоритет и децата се справят добре в училище. Вписват се в класните занимания и имат много приятели в училище. Вещото лице е посочило, че бащата ясно осъзнава необходимостта децата да поддържат нужните контакти с майката, като не възпрепятства разговорите с майката. Майката почти ежедневно се обажда на Т., а със З. от известно време не поддържат контакт след скандал, в който майката е отправила обидни думи и нецензурни епитети спрямо бащата и бабата по бащина линия. Установява се, че бащата има нужния родителски капацитет, като се грижи много добре и за двете деца. Осигурява им всичко необходимо за училище и нормалното ежедневие. Децата са чисти, спретнати, облечени добре в подходящи дрешки и обувки за сезона. Те се чувстват приятно в неговото обкръжение, гушкат се в баща си, гаят се и се държат много естествено. Изразяват открито емоциите си. Чувстват се много привързани към бащата. Двете деца са заявили категорично, че желаят да останат в дома си в ***, заедно с бащата. Не отхвърлят възможността да се виждат и с майката, но тя да им позволява да се чуват и виждат когато искат и с бащата, а не да ги заключва в стаята, когато бащата идва да ги

види в ***, както се е случило преди няколко години, когато са били при нея. Вещото лице е отразило, че децата се отглеждат с много любов и грижи, и се забелязва едно нормално хармонично развитие и на двете деца, като полаганите грижи за тях с в хармония с нуждите им. Няма здравословни проблеми, каквито са имали преди 3-4 години – развалени зъби, късо подстригани и дрехи, няколко размера по-големи от нужния им. Бащата се съобразява с нуждите за нормалното развитие на децата – физическо, психическо, емоционално, и не ги ограничава да контактуват с майката. З. отказва контактите с майката, защото се чувства обиден, оскърбен, когато се отправят обвинения спрямо баща му. Децата заявява, че желаят да останат да живеят при баща си. Той ги обгрижва и си играе с тях, а „мама не иска да си играе с нас и си стои на компютъра“. В апартамента в *** „мирише лошо, гадно и е много мръсно. Има паяжина. Баба Р. ходи на гробища и църква, и вечер пуска да слуша църковни песни и за Дядо Боже“. Всичко това потиска децата и ги мотивира да предпочитат дома на баща си. От заключението на обсъжданата експертиза се установява, че не се наблюдава манипулативно поведение от страна на бащата. Децата мотивирано и обосновано изразяват желанието си да живеят в дома на баща си в ***. Не отхвърлят възможността да контактуват периодично и с майка си.

Пред Районен съд – Перник е допусната и изслушана повторна съдебно-психологична експертиза, от заключението на която се установява, че децата не отказват да се виждат с майка си. Те имат желание да общуват с нея, но биха искали да живеят с баща си. Няма достатъчно убедителни доказателства от психологическа гледна точка за наличието на въздействие от страна на бащата или други близки, които да формират мнението и отношението между децата. Налице са особености в характера на интеракциите между майката и децата, които обуславят предпочитанията на децата да живеят основно с баща си и да се виждат с майка си. В обстоятелствената част на приетата съдебно-психологична експертиза е отразено, че изследването е проведено на 19.07.2022г. и се е състояло от отделни интервюта с майката, бащата и децата, обща среща между децата и всеки от родителите (заедно и поотделно). Отражено е, че в проведената среща между майката и децата, последните започват игра на дженга, като повикват и майка им да се включи, при което тя дава указания, наблюдава играта им, но не се включва в нея. На въпроса на експерта „Защо не се виждате много често с мама?“, З. отговаря: „Щото тя не идва“. Майката отговаря „Трябва вие да идвате“. По-нататък се установява, че майката заявява на децата „Той всъщност, баща ви, трябва да дойде да ви вземе. Като дойдете и постоите. Не, той нито веднъж не е идвал да ви доведе в ****“. Тогава експертът задава въпроса „Вие нямате ли възможност да отидете да ги вземете?“, при което майката отговаря: „Решението е в моя полза и баща им трябва той да ги взема от *** и да ги връща в ****“. На въпроса на експерта „Кое е по важно – да се спазва решението или да си виждате децата?“, майката отговаря „Да се спазва решението. Господина е научен да не спазва правила“. Експертът отново поставя въпрос „За вас какво е по – важно? Да се спазва решението или да прекарват децата време с вас?“, майката отговаря „Ако в решението пише, че децата трябва да живеят в ***, това не значи те да живеят във ***, аз да ги взимам от тях. Казвам, че съдът издава много решения. Ако всичките не се спазват...“. Отражено е, че в това време Т. отива и хваща майка си за ръката, но майката продължава да говори за формалните отношения, а не за личните си отношения с децата и не реагира емоционално отзивчиво на жеста на Т.. По отношение на детето Т. И., експертът е

установил, че има формирана привързаност и към майката, и към бащата, като привързаността към бащата е изразена в по-силна степен. Т.е. с него е създадена приоритетна доверителна връзка, без това да е за сметка на положителното отношение и емоционална привързаност към майката. Относно детето З. И., се установява формирана привързаност и към двамата му родители, като привързаността към майката е по-слаба от обичайната, а към бащата – по-силна. Основната доверителна емоционална връзка за детето е тази с баща му. Досежно майката М. С. вещото лице посочва, че същата има емоционална експресия, несъответна на споделеното. Повтаря шаблонни фрази – „трябва да се спазват решенията“ и прави нелепи твърдения – „бащата не помага и до сега“ (независимо, че бащата отглежда децата), „В *** съм виждала момичета с по-хубави прически“ (като обосновка на намерението ѝ да подстриже Т., независимо от нежеланието на детето). Проявява липса на сензитивност спрямо потребностите, нуждите и желанията на децата. Очаква от тях те да поемат отговорност за спазването на съдебното решение. Не отчита собственото си поведение и принос към актуалната ситуация. Вещото лице е посочило, че с оглед наблюдаваните особености в поведението на майката и данните от бащата за странности и нелепо поведение през годините, може да се допусне, че нейното психическо състояние е неуточнено. Вещото лице счита, че консултирането на майката с психиатър може да помогне да се установи дали са налице при нея особености в психичното функциониране, които да предполагат нуждата от грижа, подкрепа и лечение. От психологична гледна точка може да се коментира, че са налице особености в нейните афективно-мисловни прояви, които се отразяват на уменията ѝ да контактува и общува с децата по достатъчно сензитивен начин, което компрометира до известна степен техните отношения. Относно бащата, вещото лице е посочило, че по време на експертното изследване не са се наблюдавали прояви, които да могат да се свържат с поведение на манипулация от страна на бащата спрямо децата. Той спокойно оставя децата да общуват с майка си – не се долавя напрежение, нежелание или други индикации на отношение и послания от негова страна спрямо децата, които да са многозначителни. Т., от своя страна, проявява активно поведение на търсене на контакт и общуване с майка си. З. е по-резервиран в отношението си към майката, но не отказва контакт и взаимодействие, въпреки че има опасение, че ще бъде задържан от майка си и няма да бъде върнат при баща си, както той желае.

Изслушана по реда на чл. 59 ал. 6 от СК, въззивната жалбоподателка М. С. заявява, че е стигнала до ВКС и иска децата да живеят при нея, тъй като трябва да живеят при нея. Заявява „Защо да не живеят при мен? Това са моите деца. Отношението ми към децата ми са като майка към децата си. Искам да ги гледам аз. Така го наречете. Няма какво друго да добавя“.

Изслушан, въззиваемия Е. И. заявява пред въззивната инстанция, че за него най-важно е спокойствието и добруването на децата. Искат те да се чувстват добре. Заявява, че дали ще живеят при него или при майка си, иска те да се чувстват спокойни и обгрижени. Заявява, че е посветил живота си последните 5 години на тях, като му помага и майка му. Децата ходят на училище в ***, имат приятели. Синът му тренира футбол, а дъщерята – гимнастика. Ходят на състезания и на мачове. Заявява още, че децата му имат телефони и могат да говорят с майка си когато пожелаят. Заявява, че за него изобщо няма пречка майката да вижда децата, дори е готов да ги води до ***, за да я видят. Изразява съгласие и за провеждане на медиация.

По отношение направеното предложение за провеждане на медиация, въззиваемата М. С. отказва, като заявява, че държи на спазването на решението на ВКС. Счита, че ВКС се е съобразил с децата.

От така изяснената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 59, ал. 9 СК, при изменение на обстоятелства, съдът по молба на единия от родителите, по искане на съответната Дирекция "Социално подпомагане" или служебно може да измени поставените по - рано мерки относно родителските права и да определи нови, ако обстоятелствата, при които са определени се изменят като при разглеждане на предявената претенция по чл.59, ал.9 СК, съдът следва да се ръководи от интереса на детето.

В Постановление № 1/12.11.1974г. по гр. д. № 3/74г, Пленум на ВС, са дадени конкретни насоки за преценка относно предоставяне упражняването на родителските права по отношение на детето, както и са изброени обстоятелства, чиято промяна може да обоснове изменение на определените мерки относно упражняване на родителските права. Промяна в обстоятелствата, обосноваваща необходимост от промяна на мерките относно упражняването на родителските права спрямо малолетното дете е налице в следните случаи: когато са изменени обстоятелствата, които са взети предвид при определяне на първоначалните мерки; когато измененията, произтичат от изгубили смисъл мерки по упражняване на родителските права, или когато мерките на практика са променени. Промяната на взети предвид при определяне на първоначалните мерки обстоятелства, могат да бъдат свързани с промяна на родителските, възпитателските или моралните качества на упражняващите мерките, със социалната среда, в която живее детето след първоначалното решение, с жилищните и битовите условия. Обстоятелства, които засягат положението на детето са: влошаване на жилищните условия при родителя, на когото е предоставено детето или подобряване на условията за живот при другия родител; изпадане в невъзможност на родителя, при когото е детето, да упражнява родителските права поради заболяване, осъждане на лишаване от свобода, напускане пределите на страната и др.; загубване на родителски авторитет или фактическа невъзможност на родителя да се справи с детето; повторно встъпване в брак на единия от двамата родители с трето лице. Като промени, засягащи мерките и тяхната ефективност са посочени невъзможност да се изпълни решението поради поведение на самото дете; нерационален режим, като в течение на изпълнението му мерките са се оказали неблагоприятни за детето; болест на детето и невъзможност за прилагане на мерките. Изменени обстоятелства са и тези, които са свързани с нововъзникналите права и задължения на родителя по повод задължителното спазване на определените мерки - отчуждаване на детето по вина на отглеждащия родител спрямо другия или обратно; пречки на родителя, при когото е детето, за осъществяване на лични отношения с другия родител; невръщане на детето след осъществяване на лични отношения с родителя, на когото не са предоставени родителските права и неизпълнение на мерките и неосигуряване на лични грижи по отношение на детето.

По своето съдържание изменението на обстоятелствата, респ. новите обстоятелства биха могли да имат различна проявна форма, като следва да се обсъди дали комплексът от тези обстоятелства се отразява и по какъв начин на положението на детето и на ефикасността на мерките, като висшият критерий за решението на съда е интересът на детето.

В настоящия случай, Пернишкия окръжен съд споделя изводите на първоинстанционния съд, че поведението на децата прави изпълнимо постановеното съдебно решение, което не е нито в техен интерес, нито на страните, както и че в интерес на децата ще бъде, ако упражняването на родителските права и свързаните с това последици бъде предоставено на бащата. Предвид установените факти и ценейки и желанието на малолетните деца да живеят в дома на баща си, съдът правилно е приел, че искът за промяна на мерките за упражняване на родителските права е основателен.

С оглед доказателствената съвкупност по делото, настоящата инстанция намира,

че бащата полага необходимата грижа за физическото, емоционално и психическо развитие на децата, като осигурява и всичко необходимо за отглеждането им от битов характер. Между него и децата е създадена емоционална доверителна връзка, която липсва между децата и тяхната майка. Същевременно, майката М. С. следва поведение, концентрирано изцяло със спазването на постановеното съдебно решение, игнорирайки интересите и потребностите на децата си. От приетите по делото съдебно-психологически експертизи се установи, че майката не откликва емоционално на търсения от децата контакт, не проявява емпатия спрямо техните желания и нужди. Тези обстоятелства се виждат и от разговора, проведен между майката и децата, който експертът е отразил в съдебно-психологическата експертиза, извършена на родителите и децата. На въпроса на експерта към децата „защо не се виждате много често с мама?“, детето З. отговаря „Щото тя не идва“. Майката се репликира, като заявява, че „Трябва вие да идвате“, от което се вижда, че майката не съзнава необходимостта от това да обясни по разбираем начин на децата създамата се ситуация, а директно прехвърля вината за липсата на срещи върху децата. Никъде в проведените разговори, отразени в изслушаните съдебно-психологически, не се установява, майката да прояви емпатия спрямо децата си, да се обръща мило към тях, да им каже, че ги обича. Т. е. да задоволи тяхната нужда от обич и внимание.

Установените от експертите обстоятелства, свързани с липсата на емоционална близост и ангажираност на майката с децата, както и обстоятелството, че тази липса се дължи предимно на поведението на майката, съдът установи и при изслушването на страните в открито съдебно заседание. Непосредственото впечатление от изслушването на майката пред съда е, че същата държи много повече на спазване на съдебното решение и е концентрирана изцяло по отношение на него, докато по отношение на децата дава отговор за тях едва при конкретно поставен въпрос. На въпросите на съда, свързани с емоционалното ѝ отношение към децата и наличието или липса на обич към децата си, майката, както се посочи и по-горе, заяви, че „Отношението ми към децата ми са като майка към децата си. Искам да ги гледам аз. Така го наречете. Няма какво друго да добавя“.

Същевременно следва да се отбележи, че съдът при вземане на решение на кого от родителите да предостави упражняването на родителските права спрямо ненавършили пълнолетие деца и на режима на лични отношения с другия родител преценява най-добрия интерес на децата съпоставяйки условията при двамата родители според критериите по чл. 59, ал. 4 СК и пар. 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на Закона за закрила на детето (ДВ, бр. 14 от 2009 г.), както и разясненията в Постановление № 1/1974 г. на Пленума на ВС, които са актуални и при действието на СК от 2009 г. Тези обстоятелства са: желанията и чувствата на детето, преценени в контекста на неговата възраст и конкретно развитие; неговите физическите, психически и емоционалните потребности; възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; възпитателските качества на родителите, полаганите до момента грижи и отношение към децата, желанието на родителите, способността на родителите да се грижат за детето, поведението на родителите по време на съвместното им съжителство и след раздялата – помежду им, във връзка с децата, както и спрямо децата; готовността да водят диалог в името на децата, да не ги въвличат в конфликти, да зачитат и съхраняват авторитета на другия родител; умението на родителите да поддържат непрекъснатата връзка с децата, познаване на техните интереси и амбиции; личният пример и умение на родителите да го подкрепят и помагат; доколко всеки от родителите е в състояние да удовлетвори разнообразните нужди на детето; социалното обкръжение и материалните възможности на родителите; привързаността на детето към родителите, пола и възрастта му; възможността за помощ от трети лица – близки на родителите; опасността или вредата, която евентуално е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата, при които е живяло. Няма приоритетно значение на едни обстоятелства, спрямо други, те се преценяват в съвкупност по всеки конкретен

случай, с оглед неговите специфики. Желанието на родителите и това на децата относно упражняването на родителските права и мерките за лични отношения с другия родител, не са задължителни за съда. Техните становища и искания се обсъждат на общо основание и се вземат предвид при оценката на събраните доказателства, като висшият критерий за решението на съда е интереса на децата. Чувствата на децата трябва да се отчитат, както и ефекта от принудата в тяхната възраст, като се изхожда, както от конкретното им състояние и зрелост, но и от специфичните обстоятелства, които са ги мотивирали (в т. см. Решение № 60208 от 03.12.2021г. по гр.дело № 3523/2020г. по описа на ВКС) . Именно съобразявайки се с всички изброени обстоятелства, Пернишкият окръжен съд намира, че е в интерес на децата упражняването на родителските права да бъде предоставено на бащата, респ. на майката да бъде определен режим на лични контакти с децата, което и първоинстанционният съд е сторил. В тази връзка настоящия съдебен състав намира, че избрания режим на лични контакти на майката с децата е адекватен, удачен и в интерес на децата.

Съдът намира за необходимо да посочи и, че не споделя доводите на въззивната жалбоподателка, че последната е умишлено поставена в ситуация, при която тя да няма възможност да формира емоционална връзка с децата си, доколкото по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства в тази насока. Напротив. Цялата доказателствена съвкупност по делото е еднозначна, че бащата не оказва натиск или влияние спрямо децата в негативна за майката посока, дори обратното – насърчава техните срещи и контакти. Самата майка, от своя страна, не е ангажирала доказателства, от които да се установи, че е правила многократни лични опити да вижда децата си в *** или да ги взима с нея в ***, макар и по силата на взаимни компромиси с другия родител. В тази насока е важно да се отбележи и посочената от майката причина за неизчакването на децата за осигурената от бащата среща след проведено съдебно заседание на 8-ми март, където посочва, че е било много студено и не е могла да изчака в автомобила на баща ѝ, който довод настоящия съдебен състав не би могъл да приеме, доколкото от един любящ и загрижен за децата си родител би намерил начин - при осигурена възможност и предвид раздялата с децата, да престои един час, за да изчака децата да приключат учебните си занимания и да се види с тях.

Освен горното, за да постанови акта си, настоящия съдебен състав съобрази и битовите условия, предоставяни от всеки един от двамата родители. Съобрази трудовата ангажираност на двамата родител, жилищата, които обитават и които биха се обитавали от децата. Съдът отчете и обстоятелството, че децата понастоящем се обучават в учебно заведение в ***, спортуват, участват в състезания, респ. са привикнали към този начин на живот и промяната на този етап от живота им би могла да се отрази силно негативно.

В заключение съдът намира за удачно да посочи, че определеният от първоинстанционният съд режим на лични контакти е изключително разширен, което би дало възможност на майката да изгради постепенно емоционална и доверителна връзка с децата си, да се научи на емпатия спрямо тях, както и със съдействието на другия родител да постигнат комуникация, която да не се отчита като емоционален товар от децата.

Доколкото правните изводи на двете инстанции съвпадат, въззивният съд счита, че липсват отменителни основания и въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение на Районен съд - Перник следва да бъде потвърдено.

По отговорността за разноски:

С оглед резултата от обжалването и оставянето без уважение на въззивната жалба, на основание чл. 273 вр. с чл.78, ал.3 от ГПК на въззиваемата страна се дължат направените в хода на въззивното производство разноски. Същата претендира и е доказала такива в размер на 750 лева – за адвокатско възнаграждение, поради и което следва да ѝ бъдат присъдени.

При този изход на делото, относно искът с правно основание чл. 142, ал. 1 СК, съгласно разпоредбата на [чл. 69, ал. 1, т. 7 ГПК](#) вр. чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, като иск за периодични платежи за неопределено време, дължимата се държавна такса за производството пред първата инстанция е в размер на 4 % върху сбора на платежите за три години и в размер на 2% върху дължимата се държана такса в първоинстанционното производство – за въззивното производство. В процесния случай в тежест на въззивния жалбоподател следва да бъдат възложени за плащане в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд – Перник сумата от 255,60 лева и сумата от 5,00 лева – такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Водим от изложеното, Пернишкия окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260194/04.10.2022г., постановено по гр. д. № 01927/2021г. по описа на Районен съд – гр. Перник.

ОСЪЖДА М. Т. С., с ЕГН: *****, с адрес: ***, *** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд - гр. Перник - *** държавна такса в размер на **255,60 лева** /двеста петдесет и пет лева, 60 ст./ и сумата от **5,00 лева** - такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА М. Т. С., с ЕГН: *****, с адрес: ***, *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Е. С. И., с адрес: *** сумата от **750.00 лева**, представляваща направени пред въззивната инстанция разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____